

| VOLD |

Gennem otte måneder bliver Luna
psykisk og fysisk nedbrudt af sin
ekskæreste. Hun ved aldrig, hvornår det
næste slag kommer.

d. 12 januar 2022

Af Amalie Hother Sørensen og Rebecca Helene Hoffmann

**Sårskorper i mundhulen bliver hverdag for Luna. Som en moderne
Prometheus føles det, som om hun er dømt til at opleve det samme hver
dag. Sårene når aldrig at hele fuldstændig, før hendes ekskæreste tager
hårdt fat i hendes kæbe igen.**

Bind 1: Forholdet

Gispende spæner Luna ned ad den mørklagte villavej. Med vidt opspærrede øjne kaster hun et blik over skulderen. Ud af sin øjenkrog kan hun se hans skikkelse, som nærmer sig. Lyden af hans hurtige, tunge skridt, som kommer tættere og tættere på. "Fokusér, Luna! Løb! Løb så hurtigt, du kan", tænker Luna.

Decembernattens kulde slår Luna i ansigtet, men hun ænser det ikke. Hun fokuserer kun på én ting: Bommen. Hvis hun bare kan holde ud lidt endnu, når hun snart det sted, hvor skinnerne krydser villavejen. Et netværk af krat opsluger skinnerne og skærmer af fra resten af verden. Her kan hun gemme sig. Hun må nå derhen, før han får fat i hende!

Hans skridt bliver højere og højere. Luna kigger sig over skulderen igen. Han er ikke længere en skikkelse i mørket. Hun kan se ham. Se ind i hans tordnende øjne. Vreden lyser ud af ham. "Kom nu, Luna!"

Hun når ikke mere end lige at sætte sig ned i krattet, før en fast hånd griber fat i hendes krøllede, skulderlange hår og river hende op. Hun hører et fnys bag sig. Med faste skridt trækker han hende op ad villavejen og hjem til kollegielejligheden. Hun ved godt, hvad der venter sig. Hun flygtede, men mislykkedes. Det skal straffes.

Del 1: Forelskelsen

Det er sommer 2018. Luna står ved bussen og taler med sine venner, da ung, flot fyr ved navn Adam afbryder samtalen for at høre, om han må låne en lighter til sin cigaret. Luna kan ikke lade være med at smile lidt. Han ser godt ud. Hun synes ikke ligefrem, han virker som en cool person, men han er flot, og natten er ung.

De ender med at tale sammen hele aftenen. Luna har egentlig planer om at skulle tilbage til højskolen, alligevel hun beslutter sig for at tage hjem med Adam. Herefter har hun ingen intentioner om at se ham igen. Det skulle være en engangsting. Men han virker begejstret for hende. Han skriver hele tiden til hende på snapchat og vil vide, hvad hun laver. Luna tænker, han virker interesseret i hendes liv og er oprigtig nysgerrig.

Luna har altid haft lavt selvværd, så Adams higen efter hende gør, hun føler sig set. Adam giver hende den selvtillid, hun altid har manglet. En selvtillid, han ender med at ødelægge.

Allerede fra starten udviser Adam kontrollerende adfærd overfor Luna, men Luna gennemskuer ham ikke. Hun er en ung, naiv kvinde, som blomstrer i den opmærksomhed, hun får fra Adam. Hver gang han spørger, hvor hun er, eller hvem hun er sammen med, får Luna røde kinder, fordi hun tror, han viser interesse. Til Grøn Koncert i juli 2018 kommer de første tegn på, at det ikke er et sundt forhold.

Del 2: Nedbrydelsen

Luna har glædet sig hele sommeren til Grøn Koncert. Luna og hendes veninder starter dagen med morgenmad. Men fra morgenstunden skal Luna dele sin livelokation med Adam. Luna skal også sende billeder af, hvem hun er sammen med.

Luna og veninderne tager til Grøn Koncert om formiddagen. "Ej, jeg glæder mig til at høre Suspekt", siger en af veninderne til Luna. Luna smiler. Hun har også glædet sig til at høre rapgruppen, men hun har egentlig mere glædet sig til at være sammen med sine veninder. I det fri. Når hun er sammen med Adam, må hun ikke gå udenfor, medmindre han er med. Oftest går de steder, hvor der ikke er andre mennesker.

Hele formiddagen har Adam kimet hende ned med beskeder og opkald. Han er vred. Han stoler ikke på hende, for hun er et sted,

hvor der er andre drenge.

Adam FaceTimer Luna. Veninderne sender hinanden et skeptisk blik. "Hvem er du sammen med?", spørger han. Luna forklarer, hun er sammen med sine veninder, men det stoler Adam ikke på. "Vis mig det". Luna vender kameraet rundt og filmer sine veninder, som står ved siden af hende og soler sig i sommerens varme lune.

Luna går væk fra veninderne for at tale med Adam. "Du skal komme hjem nu! Du er sammen med drenge, og du er utro. Tag hjem med det samme". Luna prøver at forklare Adam, at hun elsker ham og ikke er utro, men at hun bare er til koncert med sine veninder. "Man kan ikke stole på piger, der kan lide at tage i byen", lyder det vredt. Luna vælger vemodigt at gøre, som han siger, og tager hjem.

Ugerne op til Grøn Koncert har Adam isoleret Luna mere og mere fra sine venner og sin familie. Han bestemmer, hvornår de må forlade kollegielejligheden. Han bestemmer, hvor de skal hen. Men den dengang 20-årige Luna er for usikker og godtroende til at se igennem ham. For de har jo også gode stunder sammen. En dag i løbet af sommeren tager de på fisketur sammen. Luna har pakket en frokost bestående af ris og kylling, og mens Adam fisker, pakker hun tingene ud og kigger på ham. De driller og skubber kærligt til hinanden på den der lidt kæreste-klistrede måde.

Hun står og betragter ham i vandkanten, mens han med en fiskestang i hånden skuer ud over søen og belærer hende om livet. Om at det er bedst ikke at være i kontakt med mennesker. At det er bedre at få et arbejde, hvor man isolerer sig og ikke er i kontakt med andre mennesker. Især unge mænd. Derfor passer det ham fint, at Luna arbejder i hjemmeplejen.

Del 3: Den psykiske vold

Den psykiske vold begynder allerede i august. I takt med at Adams kontrollerede adfærd overfor Luna tager fat, begynder han at ydmyge og nedgøre Luna. Adam råber "luder" af Luna, hvis han finder ud af, hun har bevæget sig uden for lejlighedens fire vægge. Selv når Luna kommer hjem fra arbejdet i hjemmeplejen, vil Adam råbe skældsord af hende.

I september bliver det for meget for Luna, og hun slår op med Adam. Hun føler sig lettet. En byrde er løftet fra hendes skuldre. Hun kan endelig få lov til at gå ture i det fri, når hun har lyst. Hendes humør bliver bedre i den ene uge, de er slået op. Men helt fri er hun ikke. Telefonen brummer konstant. Det er Adam. Han er ked af det. Kun én dag i løbet af ugen er hun fri for mobilens summen. Efter en uges uafbrudt stræben efter kontakt med Luna, går hun med til at mødes med ham. Adam ser på hende med tårer i øjnene. "Hvis du ikke tager mig tilbage, tager jeg mit liv", siger han. Adam kigger på Luna med alvorlige øjne. Luna føler sig presset til at tage ham tilbage. Ellers har hun blod på hænderne. Og Adam har indset, at han ikke har været ordentlig overfor hende. Det vil han lave om på. Tårer triller ned ad hans kinder, da de krammer hinanden. Det er første og sidste gang, hun ser ham græde.

De første tegn på psykisk vold opdager Luna ikke. Manipulationen bliver forklædt som en intens kærlighed. I forholdet er Luna årsagen til, Adam har det godt og årsagen til, han har det dårligt. Luna bliver gennem sommer- og efterårsmånederne så psykisk nedbrudt, at hun til sidst er overbevist om, at alt det dårlige i deres forhold er hendes skyld. Det hele sker i de små, og med tiden mister Luna kontrollen over sin egen frie vilje.

Del 4: Den fysiske vold - November

En november aften kommer Luna hjem fra arbejde. Hun er træt og vil egentlig gerne bare i seng. Idet hun åbner døren, kan hun lugte en snert af alkohol, som kommer inde fra stuen. Hun kan

høre, Adam har besøg, så hun titter hovedet frem og siger hej. Hun får øjenkontakt med Adam, der beruset og klodset rejser sig op, men Luna går ud i gangen for at hænge overtøjet på knagen. "Hvor har du været?", spørger Adam anstrengt. "På arbejde", svarer Luna. "Det er løgn. Du har været utro din luder", spotter han efter hende. Han tager hårdt fat om hendes skuldre og rusker hende. "DU ER EN FUCKING LUDER OG UTRO", råber han direkte ind i hendes ansigt. Hans blik er rasende. Luna prøver at ryste sig fri, men det nytter ikke. Hun snubler og falder ned på gulvet. "Adam, jeg har ikke været dig utro", svarer Luna med en lavmælt stemme. Adam sætter sig ovenpå hende med lyn i øjnene og med hænderne om hendes krave. Han brøler hende ind i hovedet, mens han flår hendes krave fra side til side, så Lunas ører og kinder dunker ind i hans underarme. "Slap af, Adam. Tag det nu lidt roligt", siger vennerne nervøst i døråbningen mellem stuen og gangen. Men ingen af vennerne gør noget. Ingen hjælper Luna. De ser bare på og går ind i stuen igen. Adam tager med en stærk hånd fat om Lunas kæber og presser til. Hendes mund fyldes med smagen af jern. Af blod. Hendes togskiner trevler indersiden af kinderne op. På trods af at Luna er 10 cm højere end Adam, har Luna aldrig før følt sig så lille og ubetydelig som nu. Hun kigger forvirret og skræmt op i de hvidglødende øjne, og de stærke hænder slipper sit tag i hende. Hun kommer op på vaklende ben og styrter ind i soveværelset. "Hvad skete der lige her?", tænker hun. Hun prøver at ryste episoden af sig. Det var jo bare en diskussion. Ikke andet. Men fra Adams side er aftenen først lige begyndt.

Luna ligger i sengen. Hun har en underlig fornemmelse i kroppen. Adam smider sig tungt i sengen ved siden af hende, men Luna lader som om, hun sover. Det hjælper ikke. Adam rusker i hende og begynder at tage på hendes krop. Han lægger sin ene hånd på Lunas hofter og holder hende fast. Hårdt. Så begynder han at rykke hendes hofter frem og tilbage i en glidende bevægelse. Han trækker hendes T-shirt op og begynder at røre hendes bryster. "Stop, Adam. Jeg vil ikke", klynker Luna. Adam tager fat

i hendes trusser og trækker dem ned til anklerne. "Stop, Adam. Lad nu være", hvisker Luna med en lille stemme. Han vender hende, så hun ligger på maven kun iført en T-shirt. Så begynder han. Hånden er hele tiden strammet om hendes hofte. "Sker det her virkelig?", tænker Luna. Det er ikke bare hendes liv, hun har mistet kontrollen over. Nu er det også hendes krop. Hun siger ikke mere til Adam. Hun er bange. "Hvad nu, hvis han slår hende igen?", tænker hun. Det bliver bare værre, hvis hun gør noget. Hun må hellere lade ham gøre sit, så de kan sove. Med et stift blik kigger hun ud i luften. Hun føler sig lille og svag. Skammen blusser op i hende. "Hvorfor gør hun ikke noget? Hvorfor ligger hun bare som en frosset istap?", spørger hun sig selv.

Adam puster ud. Det er endelig overstået. Han sætter sig på sengekanten med et mimikløst ansigt. "Undskyld", siger han. "Det er kun dyr, som gør sådan noget". Han rejser sig og går. Luna siger intet og sætter sig op. Hun stirrer ind i væggen i nogle minutter. Nu er der kun én ting, hun fokuserer på: Konsekvenserne. Hvad er det næste, han finder på?

Volden eskalerer og bliver en hverdagsting hen over efteråret og ind i december måned. Adam giver Luna lussinger næsten hver dag. Lussingerne er de værste. Det er dem, der svier og bliver sidende i huden. Han begynder også at sparke hende. Smerterne er så slemme, at Luna sover på ryggen, fordi siderne og lænden dunker så meget. Men det værste af det hele er skammen. Hun fryser, hver gang han slår eller sparker hende. Hun forsvarer ikke sig selv. "Hvad nytter det?", siger hun til sig selv. Hun kan alligevel ikke gøre noget. Hun er for svag. For lille. For uduelig.

Del 5: Den fysiske vold - December

Adam holder et fast greb om Lunas hår. I en hurtig bevægelse hvier han hende op fra krattet - stadig med en næve om hårtotterne. Hendes flugt er slået fejl. Hun nåede hen til buskadset ved skinnerne, men hun var ikke hurtig nok. Han har set, hvor hun

gemmer sig. Hvis bare der kom et forbikørende tog. Så er det hele ovre. Smerterne og skammen ville være væk. Hun ville være væk.

Han slæber hende hjem til kollegielejligheden. Luna siger ingenting. Hun følger bare med. Hun kan alligevel ikke kæmpe mod ham. Han er for stærk, og hun er for svag. Luna hører en knirkende lyd og kigger til siden. En dame på cykel cykler langsomt forbi dem. Luna og damen får øjenkontakt. Med paniske øjne forsøger Luna at signalere, at hun har brug for hjælp. "Hjælp mig!", skriger det inden i hende. Men hun siger intet. Hun kigger blot på damen, som vender blikket mod vejen og cykler videre. Nu er hun vitterligt intet. Hun er luft. Gennemsigtig. Ingen vil hjælpe hende, for hun betyder ikke noget længere. Hun er intet værd.

Adam kaster hende ind ad døren. Med en klump af Lunas hår i hånden kigger Adam balstyrisk ned på hende. Han er så vred, at Luna ikke kan holde øjenkontakt med ham. "Hvad nu? Er det nu, han bliver så gal, at det slår klik for ham?", tænker Luna. Han træder hen over hende og ind i stuen. Hun sidder forvirret tilbage på gulvet og går hurtigt ind i soveværelset. "Fald i søvn nu!", beordrer hun sig selv. Hvis hun sover, kan hun ikke mærke noget. Den 22. december er første og sidste gang, Luna prøver at flygte.

Den 24. december vågner Luna op i lidt bedre humør end de forrige dage. Hun holdt ud. Nu skal hun endelig hjem til sin familie og fejre jul. Der er bare ét problem: Hendes sår. De er så hævede og blodige, at det bliver svært at skjule. Efter en time foran spejlet er Luna stadig ikke tilfreds. Hun har klattet en fjerdedel af sin foundation i ansigtet, alligevel kan sårene og mærker stadig anes. Men det bliver ikke bedre. Hun skal afsted nu.

"Hvad er det her?", spørger Lunas mor ømt, da de står sammen i køkkenet og gør maden klar. Hun har et blidt tag om Lunas arm,

hvor de nu begge kan se et blått aftryk af en hånd. "Shit", tænker Luna. Hun har misset et spot. "Ikke noget", svarer Luna fejende. Lunas mor ser søgende på Luna. Blikket glider hen over Lunas øjne og magre kindben. Et lille gisp undslipper hendes mors mund. Luna får tårer i øjnene. "Mor, kan du ikke lige gå med mig ud på badeværelset?", spørger hun stille og bange med blikket rettet mod gulvet. Hun er ikke tryk ved at skulle tage denne samtale, men hun bliver nødt til det. Hendes mor har gennemskuet hende.

Den aften fortæller Luna sin familie det meste. Hun fortæller ikke, hvor slemt det egentlig står til. Men de får at vide, at Luna bliver udsat for vold næsten hver dag. Den næste dag tager Luna og hendes far hjem til kollegielejligheden for at hente Lunas ting. Hendes far er vred, men han er en rolig mand, så han siger intet. Luna prøver at fortælle Adam, at deres forhold er forbi. Han beskylder Luna for at have sladret om deres privatliv. Luna forsikrer ham om, at hun intet har sagt. Adam har truet med at slå Lunas familie ihjel, hvis hun involverer dem. Derfor tør hun ikke andet end at sige, deres forhold er slut, fordi de ikke passer sammen.

Da Luna kommer hjem til sine forældres hus, går hun en tur. Hun kigger ud over vandet. De sneklædte bakker spejles i den rolige fjords overflade. "Det her kunne være et fint sted at afslutte det hele", tænker hun. Men det forbliver en tanke. Hun har ingen intentioner om at tage sit liv, men hun ønsker så inderligt at komme væk fra lejligheden og Adam. Dét, at være i live, er det eneste, hun har magten over.

I december er Lunas mund ét stort sår på grund af bøjlen, som flår i mundhulen. Derfor spiser hun kun koldt, blødt mad. Alt andet brænder. Luna taber sig 30 kg. i løbet af efteråret og vinteren. Ikke kun, fordi maden gør ondt, og appetitten er væk. Adam bestemmer også, hvor meget mad hun må spise. Og det er ikke meget. Hun kan egentlig godt forstå, han vil have, hun skal tabe sig. Hun kan godt selv se, der er noget ved hendes krop, som

kan gøres bedre.

Del 6: Den fysisk vold - Januar

Luna går med tunge skridt op ad trapperne i opgangen til Adams kollegielejlighed 1. januar 2019. Det er Adams fødselsdag. Selvom de, tror Luna, er slået op, er hun kommet for at tage afsked med ham. Hun banker på, og døren bliver med det samme revet op. Han er gal. Luna går stille ind i kollegielejligheden, men hun føler sig ikke tilpas. Hun rækker ham kagen, hun har købt til ham. Det er Gateau Marcel fra Lagekagehuset. Hendes yndlings. "Jeg vil ikke have din skide kage", hvæser Adam ad hende. Luna vender sig om og går. Hun skal væk nu. Da hun står i opgangen, hører hun et klask og mærker noget blødt ramme sin krop. Han har kastet kagen efter hende. Luna sætter sig på hug for at samle kageresterne op fra gulvet og gøre rent. Hun når knap nok at tørre det op, før hun mærker de velkendte fingres greb om sine efterhånden flossede lokker. Han slæber hende ind i lejligheden som en tung sæk kartofler. Hun gør ikke modstand. Hvad nytter det?

Adam anbringer Luna på en stol. Han binder hendes hænder sammen. Det er egentlig bare en snor, men for Luna føles det som en tung metalkæde. Luna kigger febrilsk på Adams venner, som sidder i sofaen uden at fortrække en mine. Med døde øjne kigger han direkte ind i Lunas, mens han spytter på hendes krop. Det er mere nedværdigende end slagene, tænker hun. Han håner hende. Hun føler sig så ussel og lille.

Der går ikke mange sekunder, før det første slag kommer. Det svier. Ved siden af Luna står halvanden liter cola og iste - begge uåbnede. Adam skruer lågene af begge flasker og hælder væsken ud over Luna, som stadig sidder fastbundet til stolen. I starten har Luna det fint med det. Den kolde cola og iste dulmer hendes brændende ansigt. Men så kommer den klistrede fornemmelse. Colaen og isteen klæber sig til hendes krop. Hendes

ansigt skjules af det lange hår, som er blevet til én stor lage af sukker og væske, der filtrer håret sammen. Hun hører et anstrengt udbrud. Så kommer slagene. Først mod ørerne, som giver hende propper for ørerne. Luna bliver forskrækket over det ansigtsudtryk, der møder hende, da hun kigger op på Adam. Det er som at kigge ind i et dødt ansigt. Som at se på djævelen selv.

Adam river fat i Luna og vælter hende ned på gulvet. Sparkene kommer fra venstre og højre. De er værre i dag, end de plejer. Normalt sparker han hende med bare fødder eller med sokker på, men i dag har han sine hvide Nike sneakers på. Mens sparkene hagler ned over Luna, bliver hun liggende på ryggen med knæene trukket op til hagen. Så er hun klar til at gøre modstand. Det gør hun bare ikke. "Hold ud, Luna. Det er snart ovre. Ik' gør modstand - det gør det kun værre", siger hun til sig selv.

Hun er lige så beskidt som gulvet, tænker hun. Helt sort og snavset til. Den klistrede masse hjælper mod pryglene. Lagen ligger som et beskyttelseslag rundt om hende. Luna er på dette tidspunkt så tynd, at det føles som om, Adam brækker hendes knogler, når han sparker. Luna kan snart ikke holde det ud mere. De mange tæsk gør hende svimmel. Det sidste, hun ser, inden hun besvimer, er Adams vanvittige blik og en hånd løftet, parat til at slå. Igen.

Omtåget kommer Luna halvt til bevidsthed igen, da hun mærker ukendte arme tage fat om hende og løfter hende op. Hun kigger døst op i ansigtet på en af Adams venner, som bærer hende ind i sengen. "Hvorfor hjælper du mig ikke?", tigger Luna. Han trækker på skuldrene og stirrer ud i luften. "Hvad skal jeg gøre? Du er ikke min kæreste".

Luna vågner op i sengen. Hun er lettet over, at hun ligger på noget blødt og ikke på det snavsede gulv. Hendes ømme krop begraver sig i sengen. Men hun er her stadig. Hun slap ikke fri. Af frygt for flere tæsk prøver hun at foregive, at hun sover. Den

går ikke. Adam har set, hun er vågen. Slagene stormer ned over hende igen.

Efter det, der føles som en evighed, går Adam ud af værelset. Han kommer ind igen med Lunas telefon. Hun kan se, han skriver beskeder til hendes veninde Maja. "Stop", råber Luna, men Adam skubber hende væk. "Du lort veninde", sender han til Maja over besked. Luna bliver vred. "Du skal ikke blande mine veninder ind i det her", siger hun bestemt til Adam. Han hører ikke efter.

Lunas vredesudbrud gør Adam rasende. Han flår tøjet af Luna og skubber hende ud på badeværelset. "Gør dig ren", beordrer han. Alt på Lunas krop gør ondt. Det prikker og brænder. Luna står foran spejlet og kigger på sig selv. Hun må tage fat i håndvasken for ikke at falde. "Er det virkelig hende?", tænker hun. Blodet drypper ned fra tindingen og mundvigen. Kindbenene og øjnene er så hævede, at Luna knap nok kan få øjenkontakt med sig selv i spejlet. Hendes ansigtstræk er ikke længere til at se. Hun er uigenkendelig. Kvinden i spejlet er ikke Luna. Synet af hendes deforme ansigt kommer bag på hende. Luna er så chokeret over sit spejlbillede, at hun plasker vand i ansigtet. Hvis hun vasker alt blodet og sukkerlagen af sig, er hun tilbage. Så kan hun kende sig selv igen. Ud af øjenkrogen ser hun Adam gå forbi døren til badeværelset. Hans knoer og håndflader er røde af blod. Luna stiller sig under bruseren i ti minutter. Hun bør egentlig vaske alt snavset af, men hun kan ikke få sig selv til at gøre det. Det kræver for mange kræfter. Det er bedre bare at stå under bruseren og lade det kolde vand løbe ned over kroppen, så det stopper med at dunke.

I mellemtiden kimer Lunas forældre hende ned. Maja, Adam skrev til fra Lunas telefon, har ringet til Lunas forældre. Det er ikke Luna, som har skrevet til hende. Det er der ingen tvivl om. Hendes forældre har ringet og skrevet utallige gange, men Luna kan ikke få sig selv til at svare. Skammen overmander hende. Først når forældrene skriver, at de ringer efter politiet, tager Luna

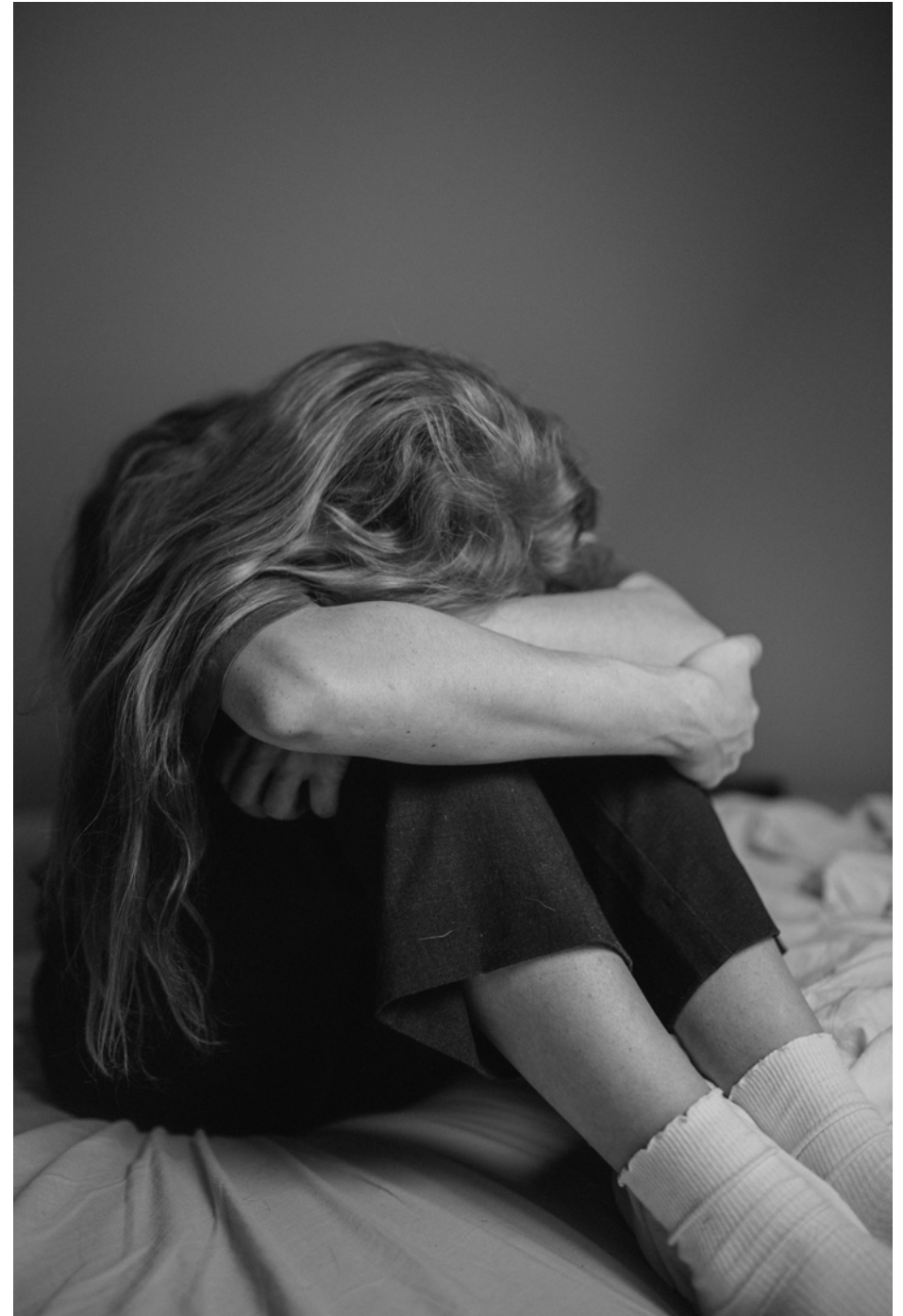
telefonen. Hun forsikrer dem om, at hun har det fint. Alt er okay.

Kort efter opkaldet skriver hendes forældre, de er på vej. "Shit", tænker Luna. De skal ikke blandes ind i det her. På de 20 minutter, det tager at køre fra Lunas barndomshjem og hen til lejligheden, brummer mobilen konstant.

Luna hører en bildør smække inde fra badeværelset og bemærker, at Adam låser badeværelsesdøren. "Bliv herinde, og hold kæft", kommanderer han. Hun hører en hård banken, og Adam åbner døren. "Hvor er Luna?" Der går et kort sekund. Så svarer Adam: "Det ved jeg ikke". "Hvorfor lyver du?", lyder det brynsk fra faren. Adam forklarer, at han ikke lyver. Han ved bare ikke, hvor Luna er. "Vil du ikke nok bare fortælle os, hvor hun er?", trygler Lunas mor. Luna kan høre, Adam skal til at lukke døren, da en fod sætter sig i klemme mellem døren og dørtærsklen. Det må være hendes far. Luna holder vejret. Hendes hjerte banker hurtigt. "Ik kom ind", tænker hun. "I skal ikke se mig sådan her."

Efter noget tid går forældrene. Gennem badeværelsesdøren kan Luna høre sin mor fortælle faren, at de skal vente på Luna i bilen. Fra vinduet på toilettet kan Luna se deres bil ude foran lejligheden. Mobilen brummer igen. Det er hendes mor, som ringer. "Please, kør!", tænker Luna. Hun kan ikke bære den smerte, det vil forvolde hendes forældre at se hende sådan her. I en time holder Luna øje med dem i smug, før de kører væk.

Da forældrene er kørt, går Luna ud af badeværelset. Det er ved at blive sent, og hun vil gerne sove. Luna går ud i køkkenet, hvor Adam står med ryggen til hende. Han åbner skabslågen og tager en køkkenkniv ud. Han er oprørt over, at forældrene kom. Luna begynder så småt at indse, hvilke konsekvenser besøget af forældrene medfører. Han vender sig mod hende med et med et følelsestomt blik. "Jeg slår dig ihjel, Luna", siger han roligt. Luna bliver stående foran ham. Hun bevæger sig ikke, og han kommer tættere på. Adam sætter kniven for hendes strube. Hun kan

mærke den kølige fornemmelse af metal mod huden. På ét sekund ser Luna hele sit liv for sig. Alle de gode minder ruller som en film på nethinden. Han presser den sløve kniv hårdere ind mod hendes hals. På trods af at hun kan miste sit liv lige nu, er Luna fattet og samtidig lettet. "Gør det", siger hun. Adam kigger forbløffet på hende. Han ser overrasket ud. Hendes reaktion er kommet bag på ham. Han har sikkert forventet, at Luna vil panikke og tigge for sit liv, men det gør hun ikke. "Bare få det overstået", tænker hun. Døden vil være befriende. Adam løsner sit tag om kniven og smider den på køkkenbordet. Luna kigger på kniven. "Nå, det skete altså ikke. Så går jeg i seng", siger hun til sig selv.

Da Luna vågner dagen efter, er der en tung stemning i lejligheden. De siger intet til hinanden hele dagen. Hun er som et spøgelse. En zombie. Ansigtet er badet i gullige, blålige og rødlige nuancer. Ryggen og lænden er pakket med blå mærker. Resten af huden er bleg. Kindbenene er iklædt små, røde flænger på en halv centimeter, som farver den ellers så hvide hud.

Dagene i starten af januar flyder sammen. Luna og Adam har slået op, men der er fælles konsensus om at skjule mærkerne. Luna ved ikke helt, hvad hun laver i disse dage. Det eneste, hun ved, er, at hun bliver i lejligheden, indtil hævelserne er dulmet og mærkerne kan dækkes med makeup. Om dagen tager Luna hjem. Hendes forældre er på arbejde, så hun har huset for sig selv. Hun sover for det meste i sin bil. En nat bliver det så koldt, at Luna finder den nærmeste opgang for at komme ind i varmen og sove. Så snart det bliver lyst, er hun væk igen.

Den 13. januar tager hun på arbejde. Hun føler, alle stirrer på hende og hvisker. Skammen over det, at hun har givet Adam lov til at behandle hende så grusomt, er utåleligt. Hendes kollega ser Lunas blå mærker, som ikke er dækket tilstrækkeligt, og konfronterer Luna med det. Luna bryder sammen. Hun kan ikke holde det ud mere. Nok er nok.

| VOLD |

Luna stoler ikke længere på mænd. De vil hende intet godt. Det har hendes ekskæreste sørget for

d. 12 januar 2022

Af Amalie Hother Sørensen og Rebecca Helene Hoffmann

Luna er ikke den samme, som før hun mødte Adam. Hun vil hellere gemme sig væk i mængden, end at være én, som står ud. I dag kæmper hun hver dag for at lægge forholdet bag sig og finde en ny Luna. En stærkere Luna.

Bind 2: Efterspillet

Luna sidder med sin mor i bilen foran politistationen. Luna kigger gennem vinduet. "Skal vi gå ind?", spørger hendes mor. Luna nikker langsomt. "Så snart han er anmeldt, er det overstået", forsikrer hun sig selv.

På usikre ben stiger Luna ud af bilen. Hendes hår er uglet, og hun har ikke været i bad i dagevis. Hendes tøj er gammelt og slidt. Klæderne hænger i tjavser ned over hendes lange, tynde krop. Lunas mor synes, hun ligner en hjemløs. Med krumbøjet ryg og blikket rettet mod asfalten går hun hen mod politistationen. Hun gemmer sig bag sin mor. Hun prøver at gøre sig så lille som mulig. Hendes gang er tung og præget af frygt. Frygt for, at Adam opsøger dem og gør alvor af sin trussel. Truslen om at dræbe Lunas familie, hvis Luna går til politiet.

"Øhhh", stammer Luna svagt, stadig i skjul bag sin mors trygge ryg, da hun står foran skranken. "Øhhh", svarer betjenten drilsk tilbage med et skævt smil. Luna prøver at gengælde smilet, men fremmaner nærmere en grimasse. Det, hun skal til at fortælle, er ikke sjovt. Hvis hun kunne kravle ned i et musehul og gemme sig langt væk fra alt, havde hun gjort det. Men det kan hun ikke. Nu er der ingen vej tilbage. Luna knuger hænderne en ekstra gang, inden hun kigger op på betjenten. Med skinger stemme fortæller hun, hvad der er sket. Hvem, det er, hun vil anmelde. Lunas mor kan se angsten stråle ud af sin datter. Hendes øjne er vidt opspærrede. Det ligner, de blodprængte øjnene er ved at falde ud af hovedet på Luna. Som om hun ikke har sovet i ugevis.

Det er svært for Luna at fortælle betjenten om Adam. Skyldfølelsen tynger hende. Alt det, der er sket, er jo hendes egen skyld. Hun kunne bare have sagt fra, første gang han slog hende.

Da de forlader politistationen, bliver Luna overvældet af lettelse.

Betjenten havde været rar. Og endnu vigtigere; han havde troet på hende og taget hende alvorligt. Hun er ikke længere usynlig

Del 1: Retfærdigheden

I marts måned 2019 mødes Luna med en socialrådgiver fra kommunen, men hun bliver ikke mødt af nogen form for hjælp. Socialrådgiveren tvivler på hendes historie og googler alt det, hun fortæller om retssagen. Luna knækker sammen. Hun rækker en hånd ud og beder om hjælp, men hun bliver mødt af modstand. Hendes tillid til systemet er brudt.

I efteråret 2019 skal Luna vidne i retten. Adam er heldigvis ikke til at se, men hun ved, han sidder i lytterummet ved siden af. Hun har valgt, han ikke skal se hende. At hun ikke skal se ham.

Den 10. juni 2020 ligger Luna i sine forældres have og solbader. Fuglene kvidrer, og hundene pisser rundt efter hinanden. Stilheden bliver afbrudt af Lunas telefon, som ringer. Det er hendes advokat. Det løber Luna koldt ned ad ryggen. Nu starter det igen. Hun skynder sig at tage den. Advokaten fortæller, der er afsagt dom. "Adam skal i fængsel, Luna. Han skal sidde inde i fem måneder, og han får indrejseforbud i seks år". Luna kollapse ned i græsset, og tårerne triller ned ad hendes kinder. Hun kan slet ikke være i sin egen krop. Lykken skyller ind over hende. Det er ovre. Retfærdigheden har vundet. Hundene kommer løbende, puffer til hende og slikker hende i ansigtet. "Men kan det virkelig være slut?", tænker hun. Advokaten afbryder sejrusrusen, da hun forklarer Luna, at Adam kan anke sagen. Det får advokaten ret i. Det er ikke slut endnu.

I et år venter Luna på, at sagen går om. Ventetiden er ulidelig. Efter Luna har vidnet for anden gang i efteråret 2021, står hun ude foran retten og venter på sin mor. Hun ryger. Cigaretterne dulmer nerverne og angsten. Da hun har røget cigaretten færdig, går hun ind efter sin mor, som er i gang med at vidne. På vej ind ser hun Adam snakke med sin advokat. Luna stopper op

midt i en bevægelse. Det er første gang, hun ser Adam siden januar 2019. Adam får øje på Luna og sender hende et smørret smil. Det er næsten som om, han siger "bare vent". Luna vender sig om og skynder sig ud. Hun føler, at Adams kække smil afslører en uhyggelig sandhed om, at han nok skal få ram på hende. Luna er helt stiv og føler, at hun for første gang i lang tid er blevet konfronteret med ondskaben igen. Det helvede, der var hendes hverdag alt for længe. Hun holder vejret. Nu skal hun bare væk herfra.

I foråret 2022 skal Adam mentalundersøges, men han dukker ikke op. Han er væk, og politiet efterlyser ham. I efteråret 2022 ringer Lunas advokat. Fordi Adam ikke er mødt op i retten, til afhøringer eller til mentalundersøgelsen, gælder første dom, som blev afsagt i byretten tilbage i 2020. Sagen er nu afsluttet. Luna føler intet ved den endegyldige dom. Første gang, han blev dømt, følte hun sig lettet. Nu er hun bare glad for, der endelig er sat et punktum.

Del 2: PTSD

Luna vågner op med et gisp. Bange og panikslagen. Koldsveden pibler ned ad hendes hals og efterlader hendes lagen og sengetøj badet i sved. Hjertet banker tungt i brystet. Hun lukker øjnene og puster ud. Rolid, Luna. Tag en dyb indånding. Det var bare et mareridt. Han er her ikke længere.

I foråret 2019 begynder Luna at ryge hash hver aften. Hun sover uroligt. Hvis hun ikke ryger, ser hun flugten for sig, når hun sover. Det er altid det samme mareridt, som går igen: Det mislykkede flugtforsøg i december. Adams skikkelse, som i sprint nærmer sig Luna, mens hun febrilsk forsøger at flygte til fods. Episoden har sat sig fast i Lunas hukommelse og hjemsøger hende om natten. I et års tid ryger hun hash hver aften for at forhindre nattens flashbacks. Rusmidlet gør, hendes hjerne slapper af og kobler

fra. Når hun ryger, mærker hun ikke angsten. Stoffet beroliger hende. Hun stopper kun med at ryge, når hun bliver indlagt akut i psykiatrien.

I marts 2019 starter Luna i lokalpsykiatrien. Hun bliver diagnosticeret med PTSD og depression. Ugentligt møder Luna sin kontaktperson Sofie. De første mange møder går med snak om medicinering og kost. På trods af sin højde på 1,79 cm vejer Luna kun 50 kg. Sofie er meget bekymret for hendes vægttab. Sofie får derfor Luna på venteliste til gruppeterapi, men ventetiden er lang. For lang for Luna. Sofie tager en beslutning om, at de skal mødes hver uge, indtil Luna kan starte i gruppeterapi.

Samtidig bliver Lunas adfærd voldelig. Hver gang Lunas næreste gør noget, Adam kunne finde på at gøre, såsom at skælde Luna ud, bliver Luna først stille og ked af det. Derefter slår det klik for Luna, og hun bliver udadreagerende ved at skrike og sparke ud efter dem. Selv husker Luna intet. Hun ser kun en tåge for sig. Hun ved ikke selv, hvad hun har gjort. Udbruddene står som blackouts for hende, men hendes mor har sidenhen fortalt Luna om anfaldene. Luna husker kun følelsen af at være skør. Følelsen af ikke at have kontrol over sit eget sind. Hun føler sig misforstået og tilsidesat. Ingen giver hende den hjælp, hun har brug for.

I løbet af foråret ser Lunas mor mindre og mindre til Luna. Når Luna endelig kommer hjem for at besøge dem, vil Luna ikke være der i mere end 30 minutter. Luna bliver ramt af skyldfølelse og skam, hver gang hun besøger sin familie. "Hvorfor er hun på denne jord, hvis det eneste hun kan finde ud af, er at gøre sine nærmeste kede af det?", tænker hun. Luna har gravet sig ned i et mørkt hul, hun ikke selv kan kravle op af.

Sofie lægger mærke til, at Luna hen mod sommeren begynder at leve i sin egen verden og ser vrangforestillinger. Kroppen dirrer konstant. Luna nægter at indse, hvad der er sket, fordi hun prøver at fortrænge den skam, hun stadig føler. Adam og volden

har aldrig eksisteret. Det er noget, hun forestiller sig. Derfor prøver Luna at skabe en ny virkelighed. En virkelighed, hvor hun er glad. Den virkelighed, den gamle Luna levede i. Den naive Luna.

Når Luna går udenfor, er hun panisk. Hun ser Adam overalt. Rundt om hvert hjørne. Ængstelig vender hun sig om og løber væk. Hun kaster hovedet tilbage for at se, om han jagter hende. Tårerne strømmer ned ad hendes kinder. Hun løber, indtil hun ikke kan trække vejret længere. "Han var der, var han ikke?", tænker hun. Så snart Luna kommer hjem, starter skuespillet. Tårerne er tørt væk, blikket er hårdt, og kroppen er i kontrol. Hvis hendes mor spørger, har hun bare gået en tur.

I efteråret 2019 kommer Luna endelig i psykiatrisk behandling. Hun starter i gruppeterapi med andre PTSD-ramte patienter. Men Luna føler sig latterliggjort, når hun møder op. De andre patienter har fået PTSD fra ulykker eller dødsfald. Under hvert møde er Luna altid stille. Hun føler ikke, de kan forstå eller sætte sig ind i hendes sted. Kun andre voldsramte kvinder vil kunne forstå Lunas historie, mener hun.

I starten af 2020 bliver Luna indlagt akut i psykiatrien. Hun er så langt nede, at det er kun de små glæder, som får hende ud af sengen. Den gamle Luna ville glæde sig til at se sine veninder, tage på ferie, besøge familien. Den nye Luna glæder sig til at få en kop kaffe om morgenen. Hvis Luna skal forkæle sig selv, laver hun et lækkert måltid. Det kan holde hendes humør oppe i dagevis. Men i løbet af sommeren 2020 rammer Luna bunden, og de længe ulmende selvmordstanker tager overhånd.

Luna læner sig ud over vindueskarmen med en cigaret i hånden, mens aftensolens sidste stråler kysser hendes ansigt. Hun kigger ned på gaden under sig. "Gad vide, hvor langt ned der er fra anden sal og til fortovet?", tænker hun. Hun sidder i nogle minutter og studerer vinduets position og højde. Cigaretten bliver skiftet

ud med en ny. Nikotin hjælper mod angsten. Hendes krop skælver, da hun placerer sine hænder på vindueskarmen og bevæger den øverste del af krop ud over kanten. Blikket er rettet stift mod fortovet. "Hvor langt ned er der? Vil jeg dø af faldet?" Luna lukker øjnene og puster ud. "Jeg vil væk", mumler hun. Hendes eksistens giver ikke længere mening. Med ét kaster hun sig tilbage. Gråden overmander hende, mens hun hiver efter luft. Hun ringer til sin veninde Maja. "Jeg har brug for din hjælp, Maja", snøfter hun. "Luna, jeg kommer nu!", svarer Maja.

Forpustet ankommer Maja til Lunas lejlighed. Hun finder en falddefærdig Luna på badeværelset. Maja siger intet, men sætter sig på hug og krammer Luna. Med en kærtegnende hånd hjælper hun Luna ind i stuen og svøber hende ind i en dyne. Med Lunas hoved støttende på Majas skuldre, sidder Maja ved siden af hende og læser "Den lille pris" højt. Luna føler, hun lige er gået fra én verden til en anden. Fra en verden bebyrdet med skam og pinsler til en verden med kærlighed og omsorg. I 30 minutter sidder de sammen, indtil oplæsningen bliver brudt af Lunas far, som er kommet for at køre hende på psykiatrisk akutmodtagelse. Lunas tanker kører rundt, da de er på vej til hospitalet. Hun er bange for sig selv. For under en time siden sad hun og planlagde sin egen død. Hun er rystet, og skyldfølelsen overvælder hende. Luna har ikke lyst til at være her længere, men hun kan ikke tillade sig at tage sit eget liv. Det vil knuse hendes familie og venner. Hun har ikke lyst til at bebyrde dem med yderligere sorg.

I slutningen af efteråret 2020 og ind i det nye år begynder Luna i EMDR-behandling, som er en teknik, der særlig anvendes til behandling af PTSD. Det er første gang, Luna modtager behandling, som faktisk hjælper. Det er også først nu, Luna begynder at åbne op om alt det, hun har været udsat for. Langsomt begynder hukommelsen at komme tilbage. Alt det, hun har fortrængt, kommer op til overfladen igen. Mareridtene bliver værre i denne periode. Det medfører, at Luna får et voldsomt dyk i starten af 2021. Hun indlægges akut i psykiatrien og tilbringer to nætter.

“Nu er jeg virkelig blevet syg i hovedet”, tænker hun. Tiden på den lukkede afdeling står ikke skarpt for hende. Men hun husker, det er det eneste sted, hun føler sig tryk og kan slappe af. Mellem 2019 og 2021 bliver hun indlagt fire gange på psykiatrisk akutmodtagelse.

I starten af 2021 får Luna endnu et dyk og indlægges igen akut i psykiatrien. Efter en nat bliver hun udskrevet og tager hjem til sine forældre. “Nok er nok”, tænker hun. Nu må hun komme videre. I løbet af foråret søger hun ind på studie. Nu starter Luna et nyt kapitel et nyt sted med nye mennesker.

Del 3: I dag

PTSD'en sidder dybt i Luna den dag i dag. Hun benytter sig af de redskaber, hun har lært i EMDR-behandling til at håndtere sine symptomer. Når angsten tager overhånd, forsøger Luna at komme tilbage i kontrol ved at tage dybe vejrtrækninger og nulre håndleddet og fingrene. Det hjælper hende med at falde til ro. Redskaberne er især vigtige, når Luna får mareridt om natten. Flugten fra Adam i december 2018 flyder op til overfladen i de dårlige perioder, hvor hun flere gange om ugen ser ham for sig i sine mareridt. Men der er også flere små scenarier på daglig basis, som får hendes PTSD til at blusse op. Hvis nogen bliver vred på Luna, rammer det hende hårdt. Lunas første tanke er: “Hvornår slår personen mig?” Dernæst kan Luna blive helt i tvivl om, hvorfor hun ikke fik slag. Hun fortjener det jo. Hun har gjort et andet menneske irriteret og skuffet.

Angsten er den værste for Luna. På studie tør hun ikke at sige noget. Angsten betyder også, at Luna i dag holder nye venner på afstand. Hun bryder sig ikke om, at flere skal kende hendes sande jeg. Det sande jeg, som har meget med i bagagen. Hendes studie er derfor kun et studie. Hun lukker alt det sociale ude. Luna deltager kun i skolerelaterede arrangementer, hvis der

kommer en person, hun føler sig tryk ved. Hvis ikke, tager hun kun med til store arrangementer, hvor hun kan gemme sig i mængden.

Tanken om Lunas sikkerhed strejfer hende tit. Det, at hun fortsat ikke ved, hvor Adam befinder sig, er en kilde til konstant bekymring. Der er altid noget i hende, som er på vagt. “Hvad nu, hvis han står rundt om hjørnet?”, tænker hun, når hun træder ud af lejligheden.

Det er svært for Luna at begå sig i offentligheden. Alt skal planlægges ned til mindste detalje. Hvis hun skal handle, giver hun sig god tid. Det skal helst være på et tidspunkt, hvor der ikke er mange mennesker, og hvor hun kan gemme sig i en krog, hvis hun får et angstanfald.

Luna har det i dag dårlig med sig selv. Hvis nogen komplimenterer hende, tænker hun instinktivt, at de lyver. Byturene med veninderne bliver heller ikke det samme som før. Luna får svedige håndflader, når mænd flirter med hende i byen. Hun har ingen tillid til, at de vil hende noget godt. Det vil ingen mænd.

Luna har et anstrengt forhold til sex og intimitet i dag. Før Adam associerede Luna sex med noget positivt. Nu er sex forbundet med utryghed. Romantik fylder derfor intet for Luna længere. Tanken om berøring gør Luna bange. Det vækker ikke lyst, men frygt. Hun tør ikke åbne sig op igen og gøre sig sårbar. Paraderne er altid slået op. De få fyre, hun stadig taler med, er fra før Adam. Alle efter Adam vil hende kun noget ondt, føler hun.

Luna har i dag valgt at lægge sit gamle jeg bag sig og fokusere på den nye Luna. Engang drømte hun om at blive gift og stifte familie. I dag drømmer hun om at bo i skoven med sine hunde. Dyr er ifølge Luna mindre komplicerede end mennesker. Den gamle Luna blev sammen med sine drømme om familie og fremtiden efterladt i kollegielejligheden tilbage i januar 2019. Hun

savner den gamle, glade Luna, som eksisterede inden Adam. Den Luna var mere udadvendt og initiativrig. Den Luna var et socialt menneske, som havde mod på at leve livet til fulde. Den nye Luna tager en dag ad gangen. Men der også positive sider ved den nye Luna. Den Luna er opmærksom på folk. Og taknemmelig. Taknemmelig for at have gode veninder og omsorgsfulde forældre, som er der for hende. Og så er den nye Luna stærkere. "Du skulle bare vide", siger hun nogle gange til den gamle Luna, som ligger begravet et sted inde i.

Lunas kamp for overlevelse har været hård og lang, men i dag ser hun ikke sig selv som et offer. Hun ser sig selv som en overlever. Hun er en overlever, fordi hun i en lang periode har overlevet for at kunne leve senere. Luna følte, hendes eneste udvej var at tage sit eget liv. Men det gjorde hun ikke. Hun valgte livet.

Luna lever i dag efter bedste evne med den bagage, hun nu har. Omend det er et andet liv end før, er det et liv, som stadig er værd at leve. Et liv fyldt med mennesker, som elsker hende. Et liv på godt og ondt. Hver morgen er en kamp, men hver aften er en sejr.

Fortællingen er baseret på domsafsigelsen, sundhedsfaglige journaler, samtaler med veninden Maja, interview af Lunas mor og timelange interviews med Luna.

Af hensyn til Lunas sikkerhed er alle navne opdigtede.

Det kan være svært at tale om sine tanker og følelser. Hvis du er i krise eller har tanker om selvmord, sidder der folk på Livslinien, som er klar til at hjælpe dig på nummeret 70 201 201 alle årets dage i tidsrummet 11.00-05.00. Det er også muligt at skrive til Livslinien eller chatte med Livsliniens rådgivere mandag til torsdag fra 17.00-21.00 og lørdag til søndag fra 13.00-17.00.

